

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

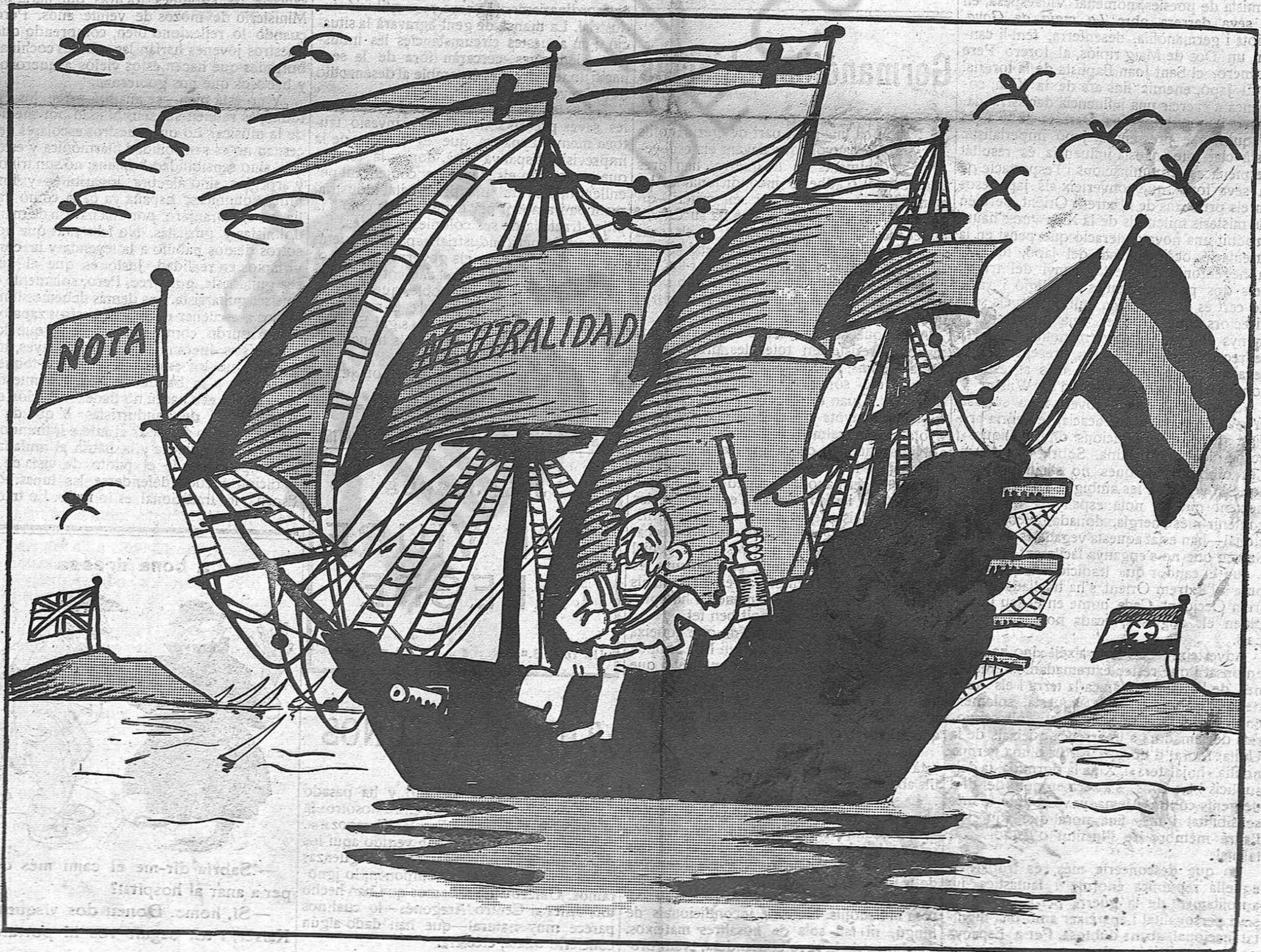
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150. — ESTRANGER, 250

EL MARINER TRANQUIL

—«Dichoso aquel que tiene—su casa a flote, su casa a flote...»

Weimar i Postdam

En aquests dies d'horror, durant els quals la guerra submarina és duta per l'Alemanya al grau més alt de barbarie, els teutons repeteixen més que mai aquell argument seu, segons el qual combaten per l'existència. I, a son entendre, qui combat per l'existència no pot tenir cap consideració ni pot aturar-se davant cap obstacle.

«Els aliats ens volen destruir, ens volen anorrear, ens volen atxafar!», criden des d'Alemanya. Però això no és veritat. La cosa que els aliats volen, és treure de les mans de Germania aqueixa famosa «espasa punxaguda» amb la qual han agredit i que és sempre perillosa en poder dels bojos i dels malvats.

Ara mateix, un diari alemany, la Gazeta de Colonia, acaba de declarar aquesta veritat, si bé donant-li un sentit tendenciós. «Tothom sab, diu, que els nostres enemics han continuat la guerra per a anorrear el militarisme prussià. Aquesta afirmació ha estat molt usada, i s'ha arribat a oposar l'Alemanya de Weimar a l'Alemanya de Postdam. Es vol la Alemanya de Weimar, que ha donat els nostres poetes, els nostres pintors, els nostres artistes. Però no es vol l'Alemanya de Postdam. Aquesta representa la força, l'esperit d'empresa, el militarisme alemany, i cal suprimir-la.»

Exactament. Els aliats no es proposen matar l'àguila prussiana. Només li volen tallar, com ha dit M. Briand, les urpes i el bec ganxut...

ELS DARRERS XINOS

TENIA la Xina la mala fama d'ésser germanòfila davant del Japó, aliadíssim bel·ligerant. Per què? Tal volta per rivalitats amb el Japó o perquè els agents alemanys procuraven burxar en les rencunies tradicionals de la Xina contra Europa. Igual, igual que a Espanya, Alemanya podria fer un nus amb les cucs de xinós i toreros, perquè el torero sempre ha estat típicament espanyol, enemic de gabatxos, és a dir, d'europeus. Aqueix magatzemista de poesies, nomenat Villaespesa, en la seva darrera obra *La maja de Goya*, idiota i germanòfila, desenterra, fent-li cantar un Dos de Maig ripiós, al torero Pere Romero, el Sant Joan Baptista de la toreria!

El Japó, enemic fins ara de la Xina, comença a exercir una influència decisiva damunt la república xina. Darrera de la nota d'aquesta, se pressent al Japó imperialista. Està clar que aquesta influència és resultat de menaces, comminacions i l'espectacle de la seva força, que converteix als japonesos en els prussians de l'Extrem Orient, però en els misteris milenaris de la Xina i no s'haurà produït una nova generació que pensi en la orientació occidentalista del Japó, tolerant la hegemonia d'aquest, a canvi del triomf dels dos pobles, idèntics en religió i raça? Lo cert és que la Xina, millor dit, els seus directors, que donaven una impressió, al menys llunyana, de germanofília, avui se redrecen contra Alemanya, presentant a la seva nota una resposta la més agressiva i comminativa, després de la d'En Wilson.

«Si contra lo que el govern xinó suposa, la seva protesta no té eficàcia, se veuria precisat a trencar les relacions diplomàtiques», acaba dient la nota xina. Sobri, clar i ferm. Les ombres xinesques no s'han projectat aquesta vegada i les ambigüitats—tot regoneixent que la nota espanyola no podia contenir més energia, donada la feblesa nacional—han estat aquesta vegada espanyoles. Se veu que no s'enganya fàcilment als xinós i que el candor que tradicionalment s'atribuïa a l'Extrem Orient s'ha traslladat a l'extrem Occident. Cada home en el seu lloc—diuen els anglesos—cada nota en el seu país.

Adverteixi's que cap vaixell xinó ha estat enfonsat i que resten extremadament llunyanes de l'acció germànica la terra i els mars de la Xina. Parla, doncs, aquesta, solament en nom del Dret Internacional i, oh, senyors declamadors a lo arrenca-queixals de la Unitat Moral d'Europa, carota d'una germanofília «hojalatera!», Xina la dormida, la dels suplicis i les fams, s'aixeca en nom del dret de gents contra Alemanya. Un xinó té més sensibilitat i més fina moral que aquest o l'altre membre de l'Institut d'Estudis Catalans!

Lo que desconcerta més, és trobar, en aquella república enorme i fantàstica, un aprofitament de la guerra per a enfortir la seva personalitat i aparèixer amb una dignitat nacional, abans dubtosa. Per a Espanya no haurà existit la més gran commoció dels

segles, ans al contrari, si quelcom ha perceptut, ha estat una exacerbació del seu instint de caragol o de galapat, aixecant els nostres boxers en els Pirineus una ideal muralla de la Xina. Emperò—objectaran els nostres germanòfils—què són, valen o representen els xinós? Ignoren que comencen una resurrecció, dins l'òrbita occidentalista, semblant a la japonesa, i que quinze anys endarrera parlà del perill groc i el pintà el seu senyor Guillem II, emperador de la Germania i de la Xina espanyola.

Els xinós clàssics han canviat de nom. Ara se nomenen espanyols i és el germanòfil el seu alcaloide.

PARADOX

Germanòfils abjectes

Hi ha una gran part de germanòfils espanyols que davant els esdeveniments de la guerra, han pres una posició d'adhesió incondicional a Alemanya. Un cop adoptat el seu criteri—diguem-ne criteri—, res del que ha succeït els ha fet modificar la seva posició ni els seus sentiments, ni res del que succeeixi d'aquí endavant podrà tampoc modificar-los. El germanòfil prototípic ha dit: «Jo, amb Alemanya, faci aquesta el que vulgui i passi el que passi.»

Amb aqueixa cuiraca de cinisme, els germanòfils resisteixen totes les proves. Lovaina, Reims, el *Lusitania*, el *Sussex*, miss Cavell, etc, són noms que a ells no els diuen res. Quan els llegeixen o els escolten, fan una ganyota de menyspreu. Una ganyota que moralment és horrible...

Ni la crudeltat de la guerra aèria, ni la atrocitat de la guerra marítima, commouen a aquests germanòfils empedreïts. Senten una dolçor inefable quan s'enteren de les malifetes dels *Zeppelins* i els submarins. Troben que els gasos asfixiants i els llençaments són admirables mostres de la genialitat tudesca. Si, demà, els alemanys es dediquessin, per exemple, a treure els ulls als presoners, els nostres germanòfils ho aprovarien i dirien que està molt ben fet.

Hem d'afirmar ben altament, que aqueixa germanofília és abjecte. Els qui han adoptat aqueix criteri vilíssim, no tenen dret a que s'els consideri persones decents. Es el seu un cas de degradació de l'ànima. La seva aberració moral és més baixa i més lletja que les aberracions sexuals.

«Això, ho han fet els alemanys? Doncs està ben fet! Així racionen els germanòfils abjectes.

La aliadofília nostra és d'una ben diversa mena. Si els aliats haguessin adoptat els procediments salvatges d'Alemanya, nosaltres ho hauríem reprovat. Les nostres simpaties no ens haurien dut mai a renegar de la justícia i de la civilització. Car precisament per estimar la justícia i la civilització som aliadofils. No som incondicionals de ningú, ni tan sols de nosaltres mateixos. Aleshores de la revolta irlandesa, vam pro-

testar de l'afusellament dels capitosts de la rebel·lió, per més que legalment la pena estava justificada.

Els germanòfils incondicionals, els germanòfils a prova de crims i d'horror, ens inspiren un immens fàstic. Davant del seu cas, sentim l'orgull l·legítim de la nostra superioritat espiritual.

FULMEN

EL PERILL

Si malgrat tots els càlculs i totes les probabilitats; si contràriament a les nostres conviccions i als nostres desitjos; si a pesar de totes les lleis naturals, divines i humanes, Alemanya sortís victoriosa de l'actual guerra, o salvés, al menys, ses urpes i sos uials, Espanya fóra la nació que en tocaria les pitjors conseqüències.

L'orgull teutó pendria unes proporcions formidables, i els espanyols, mansos, enamorats del fuet que pega i amb ànima d'esclau, foren la gent més dòcil, a les carícies de la punta de la bota alemanya.

Però aquest perill d'ésser carn del llop germànic, si aquesta bestiola salva les dents de la lluita actual, és més intens i més temible si Alemanya perd. Les nacions que s'han al·liat contra les brutals imposicions del militarisme prussià, pendran les seves precaucions per a que la venjativa Germania esdevingui per a ells inofensiva. Espanya, covardament neutral, no tindrà defensa contra la irrupció alemanya que ens menaça.

Si Alemanya ha de pagar els danys que ha produït; si ha de purgar els crims que ha comès; si vol aixecar-se de la postració econòmica en que quedarà després de la guerra; si vol redreçar-se, tindrà necessitat de gravar la seva indústria i el seu comerç amb uns impostos formidables que dificultaran extraordinàriament la seva reconstitució industrial. La manca de gent agravarà la situació, i en aquestes circumstàncies les indústries alemanyes cercaran fóra de la seva nació un terreny més favorable al desenrotll de les seves activitats.

Totes les nacions d'Europa hauran pres les seves precaucions contra la invasió teutona menys Espanya, que és el país de la imprevisió. Espanya serà, doncs, la *colònia* que explotaran els alemanys, començant per enllepolir-nos amb una prosperitat industrial mentida i acabant per explotar-nos com a la pitjor tractada de ses colònies africanes.

Ni en l'esperit industrial espanyol, que és feble i apocat, ni en els governs de la monarquia, que són extremadament dolents i gens previsors, ni en el poble, que és ignorant i manso, hi podem veure el remei que ens eviti aquest perill de que sigui Espanya qui al cap-de-vall pagui els plats trencats en aquesta guerra.

JEPH DE JESPU

OBRA NOVA

ACABA DE SORTIR

J. DE JESPU

DEL VIURE ALEGRE

Un tom 8.º

2 pessetes

TUNAS Y TUNOS

os ha visitado y ha pasado unos días entre nosotros la Tuna Escolar Zaragozana. A qué han venido aquí los simpáticos sinvergüenzas que la componen, lo ignoramos. Únicamente sabemos que han hecho una visita al Centro Aragonés—lo cual nos parece muy natural—que han dado algún concierto o lata, etcétera.

Nosotros tenemos una idea muy vaga de lo que es una tuna. En cierta ocasión, vimos por las Ramblas unos tiparrachos extraños, vestidos de luto riguroso y luciendo unas capas y unos sombreros grotescos. Aquellos mamarrachos parecían dependientes de una funeraria que iban por algún muerto, o corchetes de la Inquisición que se dirigían a prender a alguien. Picado por la curiosidad, me acerqué a uno y le pregunté:—¿Qué es esto?—Una tuna.—¿Una cuadrilla de tunos?—Una murga estudiantil.—¡Ya!

Estas tunas, si un amigo socarrón no me ha engañado, datan, en España, del siglo XVII. Parece que los estudiantes pobres de aquel tiempo que no tenían dinero para pagarse el viaje a Salamanca o a Alcalá, se asociaban y partían a pie con la mochila de los libros y de las provisiones al hombro. Aquellas pandillas de bigardos, eran la risa unas veces, el terror otras, de los lugares en que acampaban. Cuando se les acababan los recursos, improvisaban una charanga o una comedia y divertían al pueblo por un cocido o por media arroba de pan de centeno. Y menos mal, cuando se ganaban su yantar honestamente o lo pedían con buenos modos. Que lo corriente era que llenaran los cenachos donde pudieran y liquidaran la cuenta a estocadas.

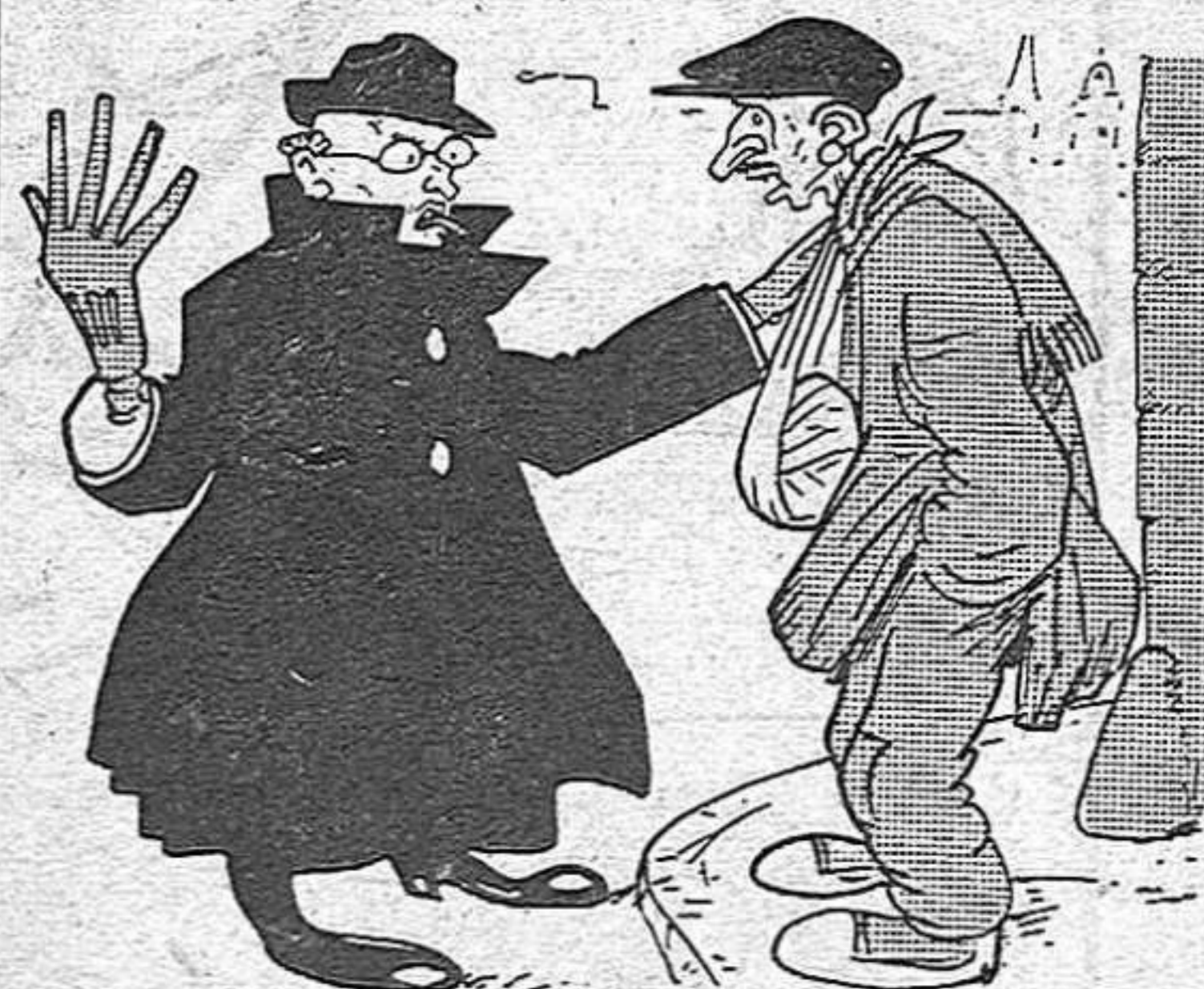
Las tunas de hoy no son como las de ayer. Las de ayer eran cuadrillas de rufianes, y las de hoy no son más que cuadrillas de frescos. Unas y otras están de acuerdo con la psicología de su tiempo. A mí tan odiosas me son unas como otras.

¿Es que la juventud no tiene derecho a divertirse?, se dirá. Todo el mundo tiene derecho a divertirse, después de haber cumplido con su deber. Pero, la juventud española, que ha olvidado todas las obligaciones que tiene para con su patria, ha perdido el derecho a divertirse. Mientras no haya reivindicado los otros derechos del hombre, no puede reivindicar el derecho a la juerga. A veces imagino que a España sólo pueden salvarla las sublimes locuras que haría un Ministerio de mozos de veinte años. Pero cuando lo reflexiono bien, comprendo que nuestros jóvenes harían las mismas cochinas burradas que hacen estos viejos asquerosos y babosos que nos gobiernan.

¿Y no está bien—se añadirá—que los estudiantes refinen su sensibilidad por medio de la música? Lo que nuestros escolares necesitan no es sensibilidad filarmónica y estética, sino sensibilidad humana; no son trinos y arpeggios, sino álgebra, logaritmos y fórmulas químicas; España ya pasa, como Italia, en el extranjero, por una nación de mandolinistas y guzlistas. No falta más que nosotros demos pábulo a la leyenda y la convirtamos en realidad. Justo es que el que sea guitarrista, guitarrero. Pero, solamente el que sea guitarrista. Los demás debemos limitarnos a escuchar e irnos a nuestros zapatos. Tan absurdo como me parecería que los guitarristas fueran a la clase de leyes, me parece que los estudiantes de leyes toquen la guitarra o la bandurria. Esto demuestra que los que eso hacen no tienen vocación de abogados ni de bandurristas. Y que de lo que se trata es de pasar el rato e ir tirando... tirando la vergüenza y la patria al muladar.

Tampoco desde el punto de vista de la tradición pueden defenderse las tunas. En España lo tradicional es lo malo. Lo tradi-

La bona dressa

—Sabria dir-me el camí més dret per a anar al hospital?

—Sí, home. Doneu dos visques al Kaiser, i tot seguit vos hi portaran.

cional español es el absolutismo, la Inquisición, el mocarse con la mano, el no lavarse, el poltronear. Poco a poco nos vamos quitando las cascarrías tradicionales, pero, ¡cuán poco a poco! A principios del siglo pasado, las lavanderas no querían la Constitución, según rezaba una copla, porque—la razón era, como se ve, de peso—no pegaba con jabón. Al fin, aquellas apreciables ciudadanas se convencieron de que lo que no pegaba con jabón ni con cola eran Carlos V y la religión. Las tunas, como el carlismo y como el Tribunal de la fe, ya no son de este mundo. Los tiempos no están para picardías. La guardia civil vigila los caminos. Los hortelanos, al que no les paga, lo meten en la cárcel. Las mozas de parador no se dejan violar por el primero que llega. Y no es lícito retar y emprender a cuchilladas a todo el que se nos antoja.

Actualmente, las tunas tienen que dar a sus actos un carácter benéfico, para que el público no las apedree por la calle y no les patee los violines. Y aun así, la gente mira extrañada a los estudiantes filomélicos, y se dice: «Pero, ¿no hay clase ahora? Pues a estudiar, pollitos». Y cuando preguntan a los que los contemplan con ironía, qué pieza quieren que toquen, contestan: «Tóquenos usted las Pandectas o el Fuero Juzgo». Y ¿qué otra cosa debe tocar un estudiante de Derecho romano o civil?

Huid de las aulas, huid de esos antros horribles, les decía Araquistain con ocasión de la última huelga estudiantil. Huid de esos pedantes secos, de esos dómnes sabichosos, del veneno que escupen esos sapos con lentes. Que huyan de ellos, sí. Pero que no sea para formar tunas y para refugiarse en el café, sino para entregarse al estudio solitario y a la autodidacticidad. Que dejen a Minerva, la *dea docens* del Ensanche; pero que no sea para abandonarse a la *dea decipiens*, a la Venus de Atarazanas y de Montjuich.

ANGEL SAMBLANCAT

SOFISMA

Ho és i molt gros i molt inadmissible el que han fet córrer els germanòfils, suplint amb una descomunal dosis de mala fe la seva manca d'intel·ligència, respecte a la identitat del bloqueig alemany i del bloqueig anglès.

Un despropòsit tan ple d'aparent sencillesa ha torçat febles intel·ligències que, seduïdes i vençudes per l'enganyosa lògica del raonament, han caigut a la trampa i arriben a creure que si va admetre's el bloqueig anglès deu igualment admetre's el bloqueig alemany.

I convé desfer aquesta funesta equivocació que molts sostenen per ignorància i molts altres per mala fe. No hi ha paritat entre l'un i l'altre bloqueig. No tenen res que veure en son origen ni en ses derivacions, i si podria admetre's l'anglès—com fou admès sense protesta dels països neutrals—l'alemany és absolutament inadmissible. Era un bloqueig legal, adaptat al dret de gents. En lo que respecta a l'alemany i més especialment en lo que's refereix a Espanya, ens limitem a traduir unes serenes i encertades paraules d'En Lluís Araquistain. Diu aixís el notabilíssim escriptor:

«Però vui acceptar l'hipòtesi de que'l bloqueig anglès sia illegal, que no s'ajusti estrictament al dret de gents. Adhuc aixís, entre l'il·legalitat anglesa i l'il·legalitat alemanya hi haurà, al menys per a Espanya, un abim. El bloqueig anglès ha perjudicat a Espanya molt accesoriamet, ja que els nostres grans mercats no eren a Alemanya i ademés lo que allí exportavem ho hem col·locat fàcilment en altres indrets. En canvi el bloqueig alemany, si s'acceptés, fóra l'aniquilament econòmic i la mort per fam. Això per una banda. Per altra, vegi's la diferencia-de procediment d'un bloqueig a l'altre. Si un vapor espanyol vol forçar el bloqueig d'Alemanya i es troba amb un vaixell de guerra britànic, aquest no'l destrueix sinó que l'apresa i el condueix al Tribunal de Preses. Però si's troba amb un submarí alemany al intentar forçar el bloqueig d'Anglaterra, serà enfonçat i probablement morta sa tripulació.»

Està això ben clar. Ja més, aigua.

— Quin home, aquest Romanones!... Acabada la guerra, li regalarem la «creu de ferro».

No pot seriosament establir-se l'identitat del bloqueig. I aixís ha pogut comprovar-ho fins el germanòfil espanyol més ignorant—posem com a còmbol d'ignorància—al veure l'efecte que arreu ha produït la sola indicació del intolerable bloqueig alemany.

Anem a dir que tot això és parlar per parlar, sinó fós que sempre interessa, sobretot als que no són germanòfils, que les coses restin en el lloc degut. Si no fos per això, tant se valdria no parlar-ne, perquè amb bloqueig o sense bloqueig, amb legalitat o ilegalitat Alemanya te perduda sa causa.

MARCEL

Sonata LXIII

No vull dir res ni sentir res, mentre faci mal temps callaré com un peix, ja estic empipat de tenir-me d'estar a casa i de no poder anar a passejar-me per l'escollera. No sé quin mal-de-ventre li ha agafat an aquest mar habitualment tan plà, tan manyac.

Feia feresa creieu-ho, les onades venien amb el llom inflat com un ventre de prenyada i amb una cabellera d'escuma que semblava talment la d'una dona fol·la. I al arribar a la platja reventaven com gripaus i et xopaven tot i et tiraven sorra i palets.

Després pugues al tramvia i a cada costat se't col·loca un fulano vestit amb aquest carai d'impermeables que ara s'han posat de moda i t'acaben de mullar, al davant tens

un senyor amb un gran paraigües que es va escorrent i fent un bassal per a diversió dels peus de la concurrència.

Baixas i patxip-patxap! cap a casa, ja pots treure't desseguida sabates i mitjons i amarrar els respalls per a treure els esquitxos dels baixos de les calces.

Ja ho sé que no és culpa de nosaltres, els homes, tot això; però trobo que els angelets podrien anar a fer pipi an els camps i deixar franquila a la gent de ciutat. En fi, ja s'en cansaran, perquè el diluvi no crec pas que torni a venir, per ara.

Llegireu el discurs d'En Maura? Quina rabial Garranyic, garranya! Quedaren servits el senyor Romanones i companys de banc. En Cambó i l'Alvarez diu que s'exclamaven de que no els hi haguessin deixat ésser; molt natural: de l'arbre en terra tots en fan llenya. En Sánchez Guerra el trobava admirable el tal discurs; molt natural; entre En Maura y En Dato hi ha alguna diferencia i la principal és que el mallorquí, si arribà a capità, fou com don Lluís Megia:

*Por capitán me juró
la gente por mas valiente.*

I an En Dato el juraren per capità perquè sabia untar els forrellats de les portes del rebost.

Però an el que ha agradat més el dit discurs és... no ho endevineu, caps grossos? És a don Alexandre Lerroux. Sí, senyors, sí; ja n'està cansat de Casa del Poble i Paralel; que s'ho quedi l'Emiliano. Ell vol ésser quelcom oficial; sempre recorda amb enyorança els seus temps de sargent, i si hi ha gué un rei sargento ¿per què no ha d'haver-hi un ministre ex-sargento?

Un ministeri nacional ho aplanaria tot. Se sacrificaria per la patria, faria eleccions,

que ja sabem que en sab fer, intervindria en els afers d'Hisenda, que també sabem que sab fer-ho, de Guerra no en parlem, amb la pràctica que en té i de justícia menys, fa molt temps que s'en riu.

Després trobaria que, tractat, el rei és molt simpàtic i com que tindria de parlar amb En Maura i En Lacierva, pot-ser es farien amics (Amb En Romanones ja ho són) i res, que portaria les masses bàrbares a enfortir la monarquia.

Jo me'n alegraria molt. Hi ha gent que els prefereixo veure a l'altre costat de riu.

Per a que sigui aixís, bevem-hi.

MORITZ XXXVI

Notes de fóra

Sitges.—El diumenge, dia 28 del passat gener, Sitges la blanca, feu belles unes hores an el seu insigne fill adoptiu En Santiago Rusiñol.

A la tarde va menjar-se un xató, molt ben condimentat, en el Pabelló de Mar, seguint els comensals, en número de vuitanta, de lo més escollit. Tots pronunciaren paraules pregonament efusives; es brindà pel gran artista, pel «Cau Ferrat», per Sitges, per Catalunya i per la França.

A la nit, en el «Prado»—aquell local de dolç record on s'hi va estrenar «La Fada»—la Companyia de Concentració Dramàtica hi representà «La lepra», «El pintor de miracles» i l'«Alegría que passa», en presència de l'autor.

En qualsevol capital, d'això n'haurien dit «Diada Rusiñol»; a Sitges se'n digué, senzillament, «una xatonada».

El Blanc Refugi, va purificant-se, rendint tribut a l'home veritablement gloriós i fent pam-i-pipa als setciències arribistes.

AQUÍ SOM AIXÍ!

Mentres, al cor d'Europa, a rierades corre la sang, i amb infernal estrèpit reventen les granades homicides i les flames roseguen els vells temples que encant dels nostres ulls fins ahir foren; mentres en el més gran camp de batalla que han vist els sigles, com en una enclusa, exèrcits de titants, frenètics, breguen forjant un nou demà, la ciutat nostra es tapa les orelles amb cuidado, per no haver de sentir aquest terratrèmol i, deixant a recó tots els escrúpols, es disposa a gosar, tranquila i fresca, d'uns dies d'expansió carnavalesca.

Som així, aquí!... Per Pasqua volèm mona, per Nadal és precis menjar gall dindi, quan arriba Sant Joan comprèm aubregua, i està clà, al presentar-se el Carnestoltes, ni que del món els fonaments trontollin, i el cel sigui més negre que la pega, i allà en les llunyanies del pervindre no's vegin més que enigmes espantosos, ¿com privar-nos d'anà a seguir la rua en auto, en carretel·la, en carro, en burro, disfressats de pierròt o de salvatge, i obsequiar a les dames i a les mines amb grapat de confetti i serpentines?... Es la raó que donen els conspicuos que de la broma porten la batuta:

¿Què en traurem d'entristir-nos i amoinar-nos per lo que passa a França i a Alemanya? El que nosaltres fem o no fem festes, ¿influirà per a res en el litigi que a sang i a foc ventila avui Europa? Si ens estessim a casa aquests tres dies, i sol deixessim el passeig de Gracia i en lloc no se sentissin cants ni músiques, ¿hi guanyarien gaire els braus que moren en el fons relliscós de les trinxeres, ben agens a si aquí hi ha o no hi ha cua per entrà en el recinte de la rua?...

Per xò l'Ajuntament—*exel·lentíssim* de títol i de fet, com ningú ignora—coneixent bé l'ambient que aquí es mastega, i arreconant per vell i per inútil tot allò de «fraternitat humana», «identitat de sang», «noble altruisme» i altres mots, com aquests, passats de moda, s'ha posat de la gresca a la vanguardia i, amb la tranquil·litat que mai el deixa, ha dit a Barcelona:— En mí confia! Jo podré sé un inepte en moltes coses; en higiene, en cultura, en salut pública, però ¿portà a bon terme, com Deu mana, una rua, un concurs de carretel·les, un gran ball popular, amb tot el garbo?... Ciutat incomparable, ¡viu tranquila! ¡ja veuràs qui soc jo, per fer barrilla!...

I ho complirà. I tindrem el gust de veure com nostra gent l'alaba i el secunda; nostra gent, sí senyors; la gent que brilla,

La millor tàctica

—Només tens dos barquets, i fas tant el valent?

— Sí, però que me'n toquin algú, que'm quedaré amb els setze alemanys que's refugien a casa meva.

la gent que ha respirat «aires d'Europa»; la premsa, que recull l'esperit públic; l'intellectualitat, les forces vives... Amb lo qual, per centèsima vegada quedarà demostrada la frescura d'aquest conglomerat còmic-eclectic, que un dia al bell costat posar-se intenta de les ciutats més sabies i felices i un altre, si ocasió se li presenta, és coloca al nivell de Vacarisses.

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 9 AL 15 DE FEBRER DE 1917

Per terra

Al front occidental ha continuat l'activitat de les patrulles. Els anglesos han donat alguns altres cops secundaris al nord del Ancre, més enllà de Grandcourt i apoderant-se de un bon troc de trinxeres enemigues, en les quals han fet 225 presoners.

Al front rus cap fet important. Al front italià, han atacat els austríacs a l'est de Goritzia, fracassant quasi per tot arreu, i apoderant-se només d'alguns elements de trinxera, d'on aviat han sigut foragitats.

Al front de Macedònia, es nota una represa d'activitat, amb alguns atacs parcials per una i altra banda, que no han modificat la situació.

Al front romanès, cap fet important. Al front de Mesopotàmia, segueixen avançant considerablement els anglo-indis; la plaça de Kut-el-Amara està cada dia en situació més perillosa. Si caigués, la gran ciutat de Bagdad tornaria a estar menaçada.

Per mar

Un torpeder anglès de tipu antic ha topat amb una mina al mar del Nord i s'ha enfonsat,

salvant-se només una petita part de la tripulació. El contratorpeder alemany U 69, que havia hagut de refugiar-se al port hol·landès de Imuiden, després del darrer combat naval, un cop adobat convenientment ha sortit del dit port i ha tornat a les aigües alemanyes.

Per l'aire

No minva l'activitat aèria. Una esquadreta d'aeroplans anglesos ha bombardejat l'aerodrom alemany de Ghistelles.

Un avió francès ha tirat bombes damunt Karlsruhe.

S'anuncia que, en cas de donar-se el *cerrojazo* a les Corts, el diputat republicà-conservador senyor Lerroux donarà, a Barcelona, una conferència sobre aquest tema. «L'actitud d'Espanya davant la guerra.» Lo que en termes vulgars, vol dir: «Aixequem-nos i... aneu-hi.»

En l'acte inaugural de la Joventut de Acció Lliberal els joves monàrquics varen tirar algunes banderilles contra En Collaso.

Ara els amics d'aquest senyor, quan anomenen aquella joventut, li diuen *La Mala Acció Lliberal*.

I el Governador, havent de donar peixet als uns i als altres, no sab per quins mars navega.

En sa darrera exortació pastoral, el nostre bisbe ha dit, entre altres *bisbades* que «les pluges d'aquests dies eren salut i gràcia del cel.»

Me semblà que d'aquesta feta, a la barriada de Pekin, el doctor Reig hi perdrà molts partidaris.

Una de les partides del pressupost aprovat per l'Ajuntament se titula «Compromisos del Ayuntamiento». Es llarga, molt llarga, llarguíssima. Però ¿voleu dir que els hi han posat tots? ¡I cà!

Els pobres naviers de Bilbao, com que amb això de la guerra ¡pobrissons! no han fet prou negoci i ara amb el bloqueig no faran tants mil·lions dubten si vendre's la flota a Anglaterra.

Ja n'hi ha per a dubtar ja, amb aquesta pujada de les subsistències!

L'exposició a favor dels lleionaris espanyols oberta a les «Galerías Layetanes», és un èxit.

Hi ha una raó, apart de totes les que essencialment i virtualment constitueixen la seva valor intrínseca, hi ha una raó poderosa que ha ajudat al bon èxit, la campanya *submarina* que en contra d'ella han fet els germanòfils.

Moltes gràcies!

—En Maura ha parlat.

—I ¿que?

—Doncs, res.

—Ah, ja. Vaja, com sempre.

—Si *hombre!* Tot allò de «admirable en el fondo y en la forma». Però res, res, res. Fins se reconeix que al contestar-li En Romanones tingué fortuna!

¿Vostès han conegut mai un ministre més ensopit que En Gasset?

Al menys En Burell és pintoresc i En Jimeno té estil segons s'ha descobert amb la contestació a Alemanya. Però, En Gasset? En Gasset, només té aquella santa resignació.

I això que ara podria ésser el de més actualitat. ¿Com que és *hidràulic!*

«Dentro breves dias llegará a Barcelona el señor Dato.»

Tan mateix podia esperar una mica més. Quina en fóra que la seva arribada coincidís amb la del Carnestoltes!...

En Casas Carbó se presenta per a diputat provincial. Verament, ho trobem encertat, perquè nosaltres, a dir veritat el *diputem* molt provincial.

Don Magí Morera, diputat per Barcelona i traductor de Shakespeare, ha demanat al Govern que castigui el vici de la blasfèmia.

Lo que havia d'haver fet és demanar al Govern que no'ns faci renegar.

Això era lo just i equitatiu, lo natural i lo lògic.

Una notícia: «Ha salido para Madrid el diputado a Cortes señor Salas Antón.»

Ai, ai, ai, pobres de nosaltres, que tornarà a ficar els peus a la galleda!

Sort que abans que parli ell deuràn tancar les Corts.

Llegim:

«Ha sido denunciado *El Progreso* por supuesto delito de injurias a los ministros de la Corona.»

Home!... home!... Cullarè! Pensa que d'aquí quatre dies don *Alexandre* serà ministre!

Un alarmista.

El diputat Plaça va fent córrer que, a pesar de lo que's diu, les Corts seràn tancades d'aquí pocs dies.

Diu que'ls ànims francòfils i germanòfils estan tan excitats.

La veritat, no ho sabem veure; devem tenir pa al ull.

Què diu aquest diari? Fixeu-vos-hi:

«Ha celebrado una velada musical el Rebanito del Niño Jesús.»

Veïllada musical els del *rebañito*?

Ja'm penso que devien cantar:

Bè! bè! bè!